

Fins a l'infinit i més enllà

XAVI XARGAY

Com deia un personatge d'una famosa novel·la castellana, «no s'ha de perdre mai la perspectiva»; és un concepte clau en la novel·la moderna. Procurem, doncs, no perdre la perspectiva en acostar-nos a aquesta primera novel·la del barceloní i resident a Besalú Joan Marcé.

La primera perspectiva que se'ns mostra és, naturalment, la portada: una foto preciosa de l'estany i un comentari («Michael Connelly, Stieg Larsson i, ara, Joan Marcé») que és un exemple flagrant de pèrdua de perspectiva, sobretot perquè els dos autors esmentats no tenen res a veure amb el contingut de la novel·la. O potser no, potser resulta que estem davant d'un producte exclusivament de mercat que cal vendre fins i tot amb exageracions (prefereixo aquest terme al de publicitat enganyosa).

Tot i que se'ns vulgui vendre un producte de mercat i no un producte literari, hem de convenir que hi ha una sèrie de requisits que cal preservar. En aquest sentit, la novel·la comença preservant aquestes bases narratives: els diàlegs de continguts científics són creïbles: un (en Wang) manté el nivell tècnic que li pertoca i només aclareix el que l'altre (en Ramon, i no el lector —jo em vaig perdre en algun moment—) no entén; no cau en les bajanades d'*El codi Da Vinci*, on dos especialistes en simbologia parlen entre ells fent-se explicacions per a neòfits, és a dir, per al lector. Però, aviat, al narrador li costa mantenir aquest to i comet errors com (i és un petit exemple) fer que una

JOAN MARCÉ

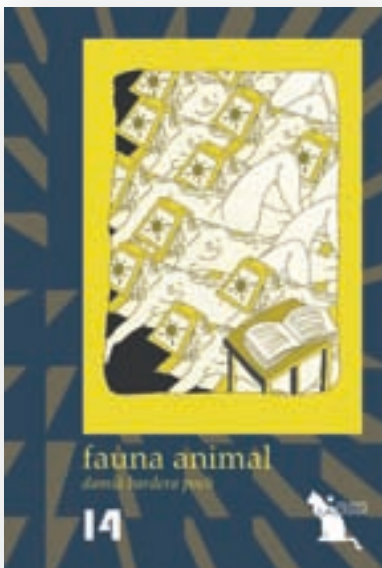
Un intrús a l'estany.

Edicions 62.
Col·lecció Èxits, 102.
Barcelona, 2011
429 p.

xicoteta nord-americana (l'Eva), que només parla anglès, empri amb un precisió magnífica la paraula «cardar» en la seva significació més típicament garrotxina. El narrador no ha de perdre mai la perspectiva, no ha de permetre que alguns personatges es vagin difuminant, com el pare d'en Jordi o el vell professor reconverit en neorural (per cert, una gran troballa si tingués més entitat); no poden aparèixer personatges del no-res i esdevenir essencials en el desenllaç de la trama (en Xavier Frigola o en Jürgen Wagner); la casualitat és un recurs massa fàcil per desllorigar escenes...

Però ara no perdem nosaltres la perspectiva. Aquest text té els ingredients propis de les històries que tenen pretensió de best-seller, i com a tal se l'ha de llegir. Una història trepidant, amb una primera meitat ben trenada i una segona un pèl massa enrinxolada; un punt de partida actual, interessant i un final que, com l'heroi de *Toystories*, ens porta fins a l'infinit i més enllà. Un ritme àgil, com correspon a una persecució. Un enfrontament entre el bé individual i ètic i el mal corporatiu i multinacional.

Lector, no perdís la perspectiva i llença't a l'estany narratiu d'aquest text des de la palanca fotogràfiada a la portada tot sabent que no trobaràs profunditats ètiques, estètiques ni transcendents, sinó l'aventura de creuar unes aigües que, tot i semblar plàcides a la superfície, poden ser perilloses i, doncs, atractives. A més, està molt bé que en català es produeixin obres d'aquest gènere que, escrites en anglès, enriqueixen notablement el seu autor (amb pel·lícula de Hollywood inclosa).

Aquest text té els ingredients propis de les històries que tenen pretensió de best-seller, i com a tal se l'ha de llegir